

„Ach waren we maar niet geboren”

Het zal in december 1982 geweest zijn, dat ik 's avonds gebeld werd door een gemeentelijke ongediertebestrijder.

Het door hem voorgelegde probleem betrof een boerderij met rattenoverlast, waar ondanks bestrijding de hinder regelmatig terugkeerde. De bewoners van deze door bruine ratten belaagde veste verwezen naar de overkant van de weg, waar een oudere dame woonde. Deze leefde zodanig met de door de winter geplaagde vogelstand mee, dat ze deze regelmatig van veel voedsel voorzag. Dat ook ratten van deze „winteractie” gebruik maakten lag enigszins voor de hand.

Na enig overleg adviseerde ik ter plaatse een onderzoek in te stellen om vast te stellen of deze verdenking op waarheid berustte en hierbij een zekere omzichtigheid te betrachten. Bij eventuele problemen zou mijn hulp worden ingeroepen en aangezien dit niet gebeurde troffen wij elkaar pas weer één jaar later in december. In 1982 bleken er wel degelijk ratten aanwezig te zijn geweest. Bestrijding vond echter niet plaats. Het waarom werd mij later duidelijk.

De tijd begon alweer te dringen toen we ons per auto naar het voor mij op dat moment nog onbekende object spoedden. De vrijstaande woning viel reeds van verre op door de rondom de woning opzwerrende vogels, terwijl zich op de gedeeltelijk met ijs bedekte sloot nogal wat watervogels ophielden, in afwachting van hetgeen uit het keukenraam zou worden geworpen. Na binnen te zijn gelaten door een op bezoek zijnde kennis betraden we de kamer waar de 89-jarige vrouw des huizes, omringd door een zestal poezen en een te zware hond, diep weggezonden in haar stoel ons vriendelijk ontving.

„Nee, ratten? Daar waren geen problemen mee, alleen één kleintje kwam iedere dag op het als voedertafel dienstdoende olievat zijn maaltijd nuttigen.”

Het gat in de houten vloer bij de voordeur deed ons echter vermoeden, dat het om méér dan „één kleintje” zou gaan.

Na een onderzoek rondom de woning waren we er van overtuigd, dat er wel wat meer ratten aanwezig waren. Daarom gingen we toch nog maar even praten. Over bestrijding viel echter niet te praten en toen ze geleund op haar wandelstok een door haarzelf geschreven droevig gedicht over ratten aan ons voordroeg, verlieten we de woning daarna enigszins gelaten.

Thuisgekomen was ik toch niet helemaal gelukkig met deze situatie en ook de woorden van het gedicht waren mij ontschoten. Het telefoonboek bracht uitkomst. Naam en adres werden gevonden en het telefoonnummer natuurlijk, waarna ik mij met de dame in verbinding stelde. Na nogmaals enige toelichting op de rattenproblematiek te hebben gegeven bleek, dat mevrouw toch wel wilde meewerken aan een eventuele bestrijding, dit omdat de **plicht** van een voorlichtingsambtenaar en een ongediertebestrijder ook respect verdienden. Er zouden ook enige weringsmaatregelen worden getroffen. Om de omvang van het probleem te taxeren zou de bestrijder eerst onvergiftigd lokaas uitleggen en daarna overgaan op vergiftigd lokaas.

Hierbij kwamen de regels van het in de deuropening aan ons voorgedragen gedicht weer bij mij boven:

„Ik ben een rat, door iedereen verjaagd,
maar ik heb toch ook om het leven niet gevraagd,

als ik een lekker hapje wil verzwelgen
is het puur vergif om mij te verdelgen,
dit lot is nu eenmaal ons ratten beschoren
ach waren we maar nooit geboren.”

De bestrijding als boven omschreven is goed verlopen; daarbij zijn enkele kilo's lokaas opgenomen, zodat de kleine bezoeker op het olievat wel gemist zal worden. Maar het overmatig vogeltjes voeren zal wel doorgaan!

P. C. Groebe
voorlichtingsambtenaar